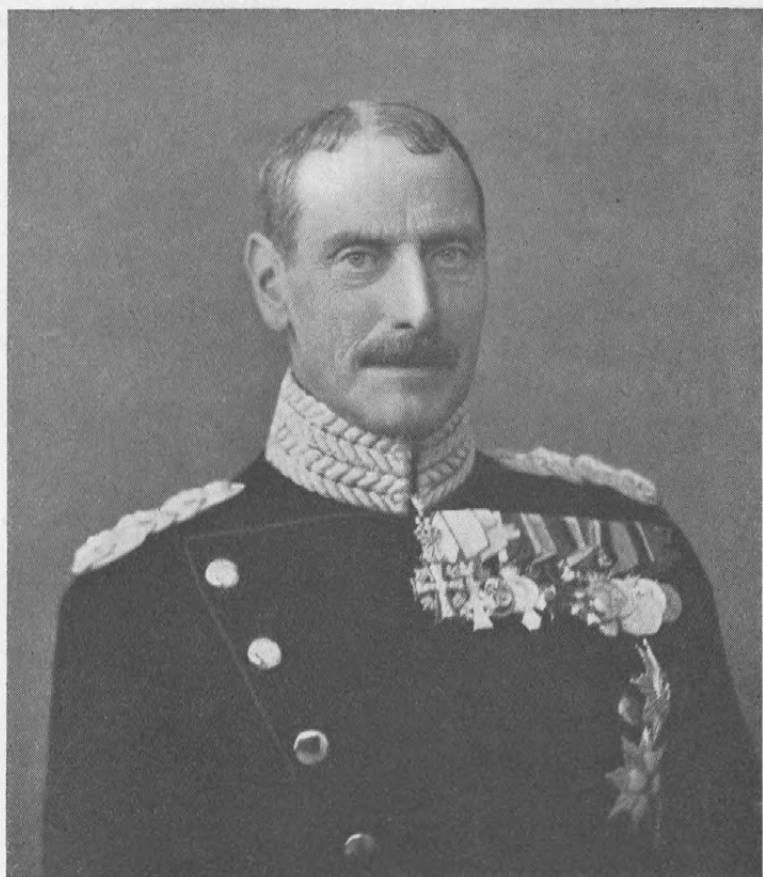

Elfelt fot.

*Hans Majestæt Kongens Budskab til sit Folk
den 5. Maj 1945.*

Danske Mænd og Kvinder!

Den tyske Besættelses tunge Aag er hævet, og med dyb Taknemmelighed og Glæde hilser vi i Dag vore Befriere, de allierede Magter. Vi kan nu atter frit hejse vort gamle Flag og selv tage Vare paa vore egne Forhold. Det danske Folk har i disse Aar holdt ubrydeligt sammen, og

jeg vil derfor paa denne Dag udtale en varm Tak for dette Sammenhold, der har givet os Styrke til at komme gennem alle Trængslerne.

En særlig Tak ønsker jeg at udtale til Frihedsbevægelsens Ledelse saavel som til alle i de Meniges Rækker for uforfærdet Indsats i den fælles Kamp, der har skabt Danmarks Stilling i Dag.

Jeg vil her mindes alle dem, der i disse Aar gav deres Liv for Danmarks Frihed. Deres Minde vil stedse blive holdt i Ære i vort Folk. Jeg mindes ogsaa med dyb Sorg de mange, der faldt som Ofre for de Ulykker, Krigsførelsen medførte inden for vore Grænser, og for den Terror, der fulgte i Besættelsens Spor. Ogsaa under Udførelsen af deres Gerning har mange Danske sat Livet til som Følge af Krigsforholdene. Jeg tænker her ikke mindst paa vore Søfolk, der har gjort vort Land Ære ude i det fremmede, og jeg tænker med Deltagelse paa alle dem, der i Dag savner deres Slægtninge.

Mine Tanker gaar i Dag til alle de Landsmænd, hvem Besættelsen har skilt os fra i den lange Tid, til Befolkningen paa Færøerne og paa Grønland og til vore Landsmænd i fremmede Lande. Har Adskillelsen i Krigsaarene været tung at bære, vil Gensynsglæden nu blive saa meget større.

De kommende Maaneder vil bringe mange Vanskeligheder og vil kræve Offervilje og Afsavn. Lad os i Enighed løfte de Byrder, som Tiden lægger paa os. Jeg opfordrer alle Landsmænd til at staa sammen og til at give det af mig i Dag udnævnte Ministerium den Tillid, som er nødvendig for Løsningen af de kommende Opgaver.

Det har i disse tunge Aar været min inderligste Bøn, at vi sammen maatte opleve Befrielsens Time, og dette er

blevet os forundt. Jeg beder i Dag til, at vi maa vise os værdige til den Naade, Gud har skænket vort Fædreland, og at vi i Fællesskab ved fortsat Sammenhold gennem den kommende Tid maa kunne lægge Grunden til et frit og betrygget Danmark.

Gud velsigne vort gamle Fædreland.

Hilsen til Kongeparret.

Den 5. Maj sendte Landhusholdningsselskabet følgende Telegram til Kongen og Dronningen:

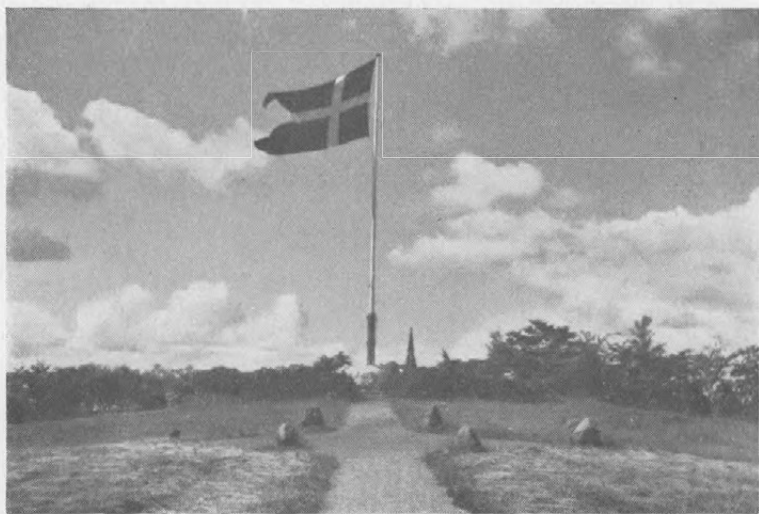
„Det kgl. danske Landhusholdningsselskabs Medlemmer hilser og hylder Danmarks Kongepar i denne for Danmark saa lykkelige Stund.“

(sign.) August Bech.

Fra Kongeparret modtoges senere følgende:

„Vor dybtføjte Tak.

Alexandrine. Christian.“

Fot. Jonals Co.

DEN 5. MAJ 1945.

Ethvert Land har i dets Historie Dage, der springer frem foran den stadig, jævnt løbende Strøm af Tidsinddelinger i Døgn — Dage, der gennem Generationer, ja, gennem Aarhundreder bliver nævnt som skelsættende for Folket og dets Udvikling, kulturelt og økonomisk.

En saadan Dag vil den 5. Maj vise sig at være, den Dag, hvor der endeligt og uigenkaldeligt sattes Bom for tysk Terror og tysk Vold, hvor Danske atter kunde aande frit og kunde begynde at bygge op og hele alt det, der gennem 5 lange Aar var brudt ned og traadt under Fode.

Naar man tænker tilbage paa den lange, tunge Tid, i hvilken Danske ikke var Herrer i deres eget Hus, saa slaar

Fot. Jonals Co.

Fot. Jonals Co.

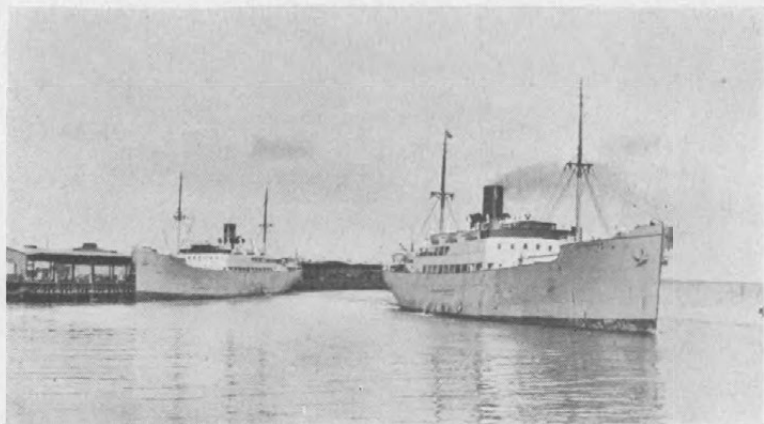
det en, hvorledes det stadigt øgede Tryk avlede en Vækst i Sammenholdet inden for Folket, saaledes at det, da Timen var inde, stort set stod som en samlet Blok til Værn for alt det, der er Folket dyrest, Frihed og Selvstændighed, og vi skylder dem, der gik i Spidsen for den Modstandsbevægelse, der voksede sig saa uimodstaaelig stærk, den største Tak for deres farlige, men frygtløse Gerning.

Inden den 5. Maj var der andre Dage, der har brændt sig ind i ens Erindring, og særlig den 9. April, den 29. August og den 19. September vil man mindes som Dage, hvor Fjendens brutale Knytnæve ramte den danske Nation, men vi tog Slaget staaende, og vi blev trods alt ved med at staa! Og midt blandt os stod vor Konge og vor Dronning, visende os med deres lysende Eksempel, hvorledes vi skulde bære den voksende Byrde, der lagdes paa vore Skuldre! Der blev gennem Aarene mere stille paa Kongeborgen, men naar Kongens milde Røst af og til

lød til os, saa kunde vi være sikre paa, at vi blev formanede til Sammenhold og Enighed. „*Slut jer sammen, danske Kvinder og Mænd, sæt Ryg mod Ryg, saa kan vi bære de onde Dage,*” lød Kongens kloge Raad, og Kongen sluttede ved en Lejlighed med Salmens Ord: „*Tunge Tider langsomt skrider, langsomt skrider, det har den Art,*” for at holde Utaalmodigheden og Mismodet i Tømme. Og saa at sige hele Nationen fulgte villigt sin Førstemands, sin Konges Raad!

Karakteristisk for det meget store Arbejde, der er gaaet forud for den 5. Maj, et Arbejde, der maatte ske i det skjulte og med den største Fare for Fængsling, Pinsler og Død, er, at det for Størstedelen er Ungdommen, der har udført det. Det har inden for store Kredse i de senere Aar været almindeligt, at man har talt nedsættende om Danmarks Unge, men nu har disse Unge paa en straalende Maade tilbagevist de Beskyldninger, der rettedes mod dem!

Blandt dansk Ungdom har Landboerne indtaget en meget smuk Plads. Det var ifølge Sagens Natur umuligt at følge deres Indsats i Detailler, selv om man godt mærkede, at der var meget i Gære, men saa, da man den 5. Maj om Morgenen saa Frihedskæmpernes smukke trefarvede Armbind paa sine Medhjælperes Ærmer og hørte om Togterne, der Nat efter Nat havde fundet Sted for at opsamle Vaaben, skjule Brændselsolie eller paa anden Maade tilrettelægge Danmarks Befrielse, Togter der havde berøvet de Unge deres Nattesøvn, men uden at det var gaaet ud over Dagens Gerning, ja, saa følte man sit Hjerte varmes i Taknemmelighed over, hvad man var Vidne til!

Nu lægger Danmarks Skib ud paany til en Sejlads, hvor vi skal konkurrere med alle Verdens Folkeslag om en Plads i Solen, og Skibet er bemandet med en god, ja, en fortrinlig Ungdom, der vil gøre sit yderste for at naa det store Maal. Vi Ældre faar forhaabentlig Lov til at være med paa denne Sejlads en kortere eller længere Tid, og vi vil gøre vor Indsats, saa langt vore Kræfter rækker, idet vi sige til hinanden, Gamle og Unge:

Gud velsigne vor Konge og vor Dronning, Gud velsigne vort ældgamle, vort uplettede Flag, Dannebrog, og Gud være med hele det danske Folk paa dets Færd mod en lys og lykkelig Fremtid!

Ligert Borch